

[Socialministeren.]

Udvalgets Beretning, Side 74 (Tillæg A. Sp. 4429—30), hvor han vil se, at jeg mødte med ganske gode Argumenter, nemlig Praxis før 1927 i Forbindelse med en Højesteretsdom. Og saa har jeg endda gjort Venstre — det ligger jo til mig at gøre Indrømmelser saa yderligt, jeg kan — Indrømmelser paa dette Punkt, idet jeg har givet en speciel Definition af „Partsfiskere“ til Brug for denne Lov. Saa kan Partiet paa andre Omraader mere sig, om jeg saa maa sige, med den almindelige Definition af Partsfiskere; naar jeg blot faar den paa dette lille Omraade, er jeg tilfreds.

Til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Johs. Hansen) vil jeg blot sige, at jeg nu har skildret, hvor vanskeligt det har været at naa igennem med at give Afkald paa Erstatning for Ulykkestilfælde paa Vej til og fra Arbejdsstedet, og den ærede Ordfører for Venstre kunde jo af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet høre, at de fleste af mine Partifæller har lagt en ikke ringe Vægt paa dette Spørgsmaal.

Jeg kommer saa til den ærede Ordfører for det konservative Parti (Unmack). At han er gaaet, forhindrer mig ikke i at svare ham; jeg er nødt til at indrette mine Svar efter, hvornaar jeg faar Ordet, og ikke efter, om den ærede Ordfører er til Stede eller ikke. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti talte overmaade venligt, næsten sagtmodigt i Tonen. Men alligevel havde han faaet lært ganske nøje den Remse, om jeg saa maa sige, som en hvilken som helst konservativ Ordfører skal begynde med, naar det drejer sig om et af Forslagene i Socialreformen, nemlig følgende: Vi er sat udenfor — i Stedet for, at vi har sat os udenfor —, og hvis vi nu vilde komme med noget, vilde det ganske simpelt blive afvist. Det er en meget nem Betragtning, naar man gennem Aarene har vist, at man overhovedet ikke har noget, man vil komme med. Jeg har de foregaaende Dage baade her og i Folketinget beskæftiget mig tilstrækkeligt med det konservative Folkepartis Stilling overfor disse Forslag; jeg skal derfor ikke fortsætte med disse Betragtninger. Det er jo alene af politiske Grunde, at de Konservative optræder, som de gør, og det maa de jo om.

Det gjorde den ærede Ordfører for de Konservative ondt, at der ikke har kunnet tages større Hensyn til de mindre gensidige Selskaber, end Tilfældet er. Jeg vil dertil sige, at det har jo været Formaålet, at der skulde administreres saa billigt som muligt. Jeg mente, at man kunde administrere for

20 pCt. af Præmierne; efter Forliget med Venstre er jeg gaaet med til 25 pCt. af Præmierne, og det er mig ikke klart, hvilke særlige Fortrin disse mindre gensidige Selskaber har. Hvis de ikke er i Stand til gennemgaaende at kunne administrere for denne Procent, kan det dog ikke være saaledes, som den ærede konservative Ordfører sagde, at de har administreret betydeligt billigere; thi hvis dette er Tilfældet, vil de gensidige Selskaber, der har gjort det, ogsaa komme ind under Regelen, i hvilken der kun staar, at „gennemsnitlig“ skal der administreres for det og det.

Til den ærede radikale Ordfører (Jepesen-Drusebjerg), som var lidt betænkelig ved, at der var lagt for stor en Myndighed i Direktoratets Haand, nemlig den Myndighed, der hidtil har ligget hos Arbejderforsikrings-Raadet, vil jeg sige, at formelt er det vel saaledes, men ikke reelt; reelt har det længe været saaledes, at alle forholdsvis oplagte Tilfælde, alle de glatte Skader, er blevet behandlet af Direktoratet. De er virkelig ikke reelt blevet behandlet af Arbejderforsikrings-Raadet. Til Beroligelse for den ærede radikale Ordfører vil jeg dog tilføje, at Direktoratet bliver jo heller ikke sidste Instans. Der er i alle disse Tilfælde Appel enten til Ulykkesforsikrings-Raadet eller til Ministeren, og dette maa vel være tilstrækkelig Beroligelse. Jeg tror, at man dermed har truffet en praktisk Ordning. Man ulejliger ikke det samlede Raad, uden hvor det er nødvendigt. I alle de oplagte Tilfælde er det Direktoratet, der træffer Afgørelsen; men er vedkommende ikke tilfreds med Afgørelsen, kan han appellere til den ene eller til den anden Instans. Det er den naturligste, billigste og mest praktiske Ordning. Derfor er det vel ogsaa, at det radikale Parti har fundet at kunne bøje sig paa dette Omraade.

Jeg takker i øvrigt for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, og jeg haaber paa en meget hurtig og velvillig Behandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Jensen-Stevns: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.